

A sekrestyés, aki a munkájával imádkozik

Olyan kapocs, amely a templomon kívüli s az azon belüli világot köti össze

SZIKSZAY TAMAS

Debrecen (HBN) – Tulajdonképpen hálát adhatok a sorsnak. Amíg ugyanis a kis Twist Olivér amúgy se rózsás életét tovább keserítette a goromba, mérges természetű egyházzfival, Bumble úrral való találkozás, addig én stílusosan elmondhatnék mondjuk ötven miatyánkot, amiért belebotlottam abba a fiatal nőbe, aki révén bepillantást nyertem a sekrestyési munka mindennapjaiba.

„Dicsőség a Jézus Krisztusnak” – kal üdvözlő, majd szélesre tárja a sekrestye ajtaját. Mintha nyári konyhába lépnek: körben szekrények, közepén fehér terítőjű asztal, néhány edény, székek. Balra, a szószekhez vezető feljáró figyelemztet rá, hogy mégis templomban vagyok. Nyomomban egy tetőfedő munkás érkezik, s a további teendőkről érdeklődik. Miután távozik, magunkra maradunk. Délelőtt tíz óra.

– Mi történt a tetővel?

– A vihar megrongálta a rézborítást. Második napja dolgoznak rajta.

– Ezzel is kell törődnie?

– Ó, sok mindennel! Tudja, én amolyan mindenre vagyok. Úgy mondanám, szolgálati személy. Kezdve a misékérelmek felvételétől, a szertartások előkészületein át, egészen a WC- és az ajtókulcsokig. (Nem hiába mondják, hogy az egyházi az Isten házában a házmester!)

Mise az esőért, a hazaért

– A közelben lakik?

– Sajnos nem. De ígéret van rá, hogy kapok egy közeli lakást.

– Hány órákor jön be?

– Reggel hétkor. Délelőttönként három misét tartunk, vasárnap az utolsó, a tízóras a nagyliturgia. Persze léteznek kisebb, úgynevezett szándékmisék, melyeket meghatározott célból kérnek. Lehet ez konkrét személyekért, vagy például a fiatalok részéről a sikeres érettségi vizsgáért. A rózsafüzér-társulat imái gyakran az esőért, a hazaért szólnak.

– A görög katolikus szertartás hosszabb, ceremonikusabb más vallások istentiszteleteinél. Van ennek jelentősége?

– Nézze, nálunk minden misén az Úr Jézus élete játszódik le – felel egyszerre a lelkes hívő hangján. – Magában az ima kevés a hit ápolásához, megtartásához. A naponta ismétlődő liturgikus élmények, lelki gyakorlatok viszont – nem is beszélve az itteni s a templomon kívüli jó cselekedetéről – megerősítik az embert.

– Mi a feladata a szertartások előtt?

– Először bekapcsolok minden világítást, mikrofont. Az előké-

Mise egy görög katolikus templomban

Fotó: F. Szilágyi Imre

születi oltáron meggyújtom a szentség jelenlétét jelző gyertyát, odakészítem a bort, a vizet és a kenyeret. Aztán következik a papi ruházat: miseing, palást, stóla, kézelő, öv.

– Mindig ugyanaz a pap misézik itt?

– Nem, négy aktív és három nyugdíjas esperes.

– Milyenek ok a hétköznapiakban?

Káromkodnak néha?

– Soha – tiltakozik hevesen. –

Az atyák más emberek.

– Harangozni szokott?

– Természetesen – a lépcsőfeljáróhoz vezet. – Ezekkel a kapcsolókkal indítom el. Motor... üzembe helyezes. (Nézem vékony ujjait: hol van ezektől a hajdani harangozó lapátkeze!) Ha gondolja, megmutatom.

Megmutatja. Hármát üt fenn a monstrum. Na, elmondhatom ezután, nekem már kongattak!

Szándékosan nem szemetelnek a hívek

– Mit csinál még? Takarít is?

– Hetente kétszer végzek nagyobb takarítást. A piszok függ az időjárástól. A hívők szándékosan nem koszolnak. Előfordul, hogy még egy gyerek által elnyomott ragógumira is felhívják a figyelmet.

– Nő létezik sekrestyés. Nem rendhagyó ez?

– Nem – mosolyodik el. – Általában házaspárok látják el ezt a tevékenységet úgy, hogy a férj a kántor, a feleség pedig a sekrestyés.

– No, és merre van az ön „kántora”?

Felnevet. Később elkomorodik. – Nincs férjem, elváltam. A kisfiammal élek.

– A szülők is vallásosak voltak?

– Ahonnan származom, Nyírcsádon majdnem mindenki görög katolikus. Engem kiskoromtól segítőkésznek neveltek. Tisztelem, szerettem az embereket, különösen az időseket. Akin tudtam, segítettem. Az utcában én voltam a házi fodrász.

– Ezek után nyilván alig várta, hogy az iskola befejeződjön, és templomban dolgozhasson.

– Nem így történt – mondja olyan hangsúllyal, mintha szégyenkezne. – A nyolc osztályt követően szerettem volna tovább tanulni, de anyagi okok miatt nem sikerült. Anyám háztartásbeli volt, két bátyám meg éppen katona. Debrecenbe kerültem hát, hatórás betanított munkásnak a Barneválba. Ott maradtam mindaddig, amíg egy baromfipestis következtében veszélyessé nem vált ez a terület. 1987-ben a BHG-hoz mentem, s híradás-technikai szakmunkásnak tanultam. Közben meghalt az édesanyám, de ez se volt elég: pár évvel ezelőtt megkötött házasságom felbomlott. Egyik szomszédasszonyom – látva akkori helyzetemet, lelki állapotomat – megemlítette ezt a sekrestyési állást.

– A ferje is hívő volt?

– Dehogy. A KISZ-nél titkárodott.

– Ez tette tönkre a házasságot?

– Nem, nem, ő támogatta a „viselkedésemet”. Inkább a környezetének nem tetszett. Pedig annak idején vallásomat csak részben tudtam gyakorolni, nem adódott rá elég idő. Kapcsolatunk azért ért véget, mert házat építettünk, és a költségeken sokat vitatkoztunk. Meg azért, mert gyakran maradtam otthon egyedül, s a munka dandárja rám szakadt.

– Mi lett volna, ha nincs az a bizonyos szomszédasszony?

– Már nem élnék. A lételem adta vissza ez a szolgálat. Enélkül el sem tudom képzelni az életemet!

„Ezzel szolgálom az istent”

– Másodjára említi szolgálatot.

Egy, kezében lévő kulcsoscsomóval babrál.

– Itt nem lehet munkahelyről beszélni. Én a munkámmal imádkozom nap mint nap, ezzel szolgálom az Istent. Estére rettentően elfáradok. Ám csak a bennem lévő béke és türelem a fontos.

– Ugy értsem, nem lesz dühös, nem csap soha az asztalra?

– Soha.

– A szabadságát mivel tölti?

– Nem is tudom – tűnődik el. – Otthon vár a nagy kert. Azt egy nőnek rendben tartani nem könnyű... Az emberek között mozgásom csupán a templomra korlátozódik. Tudja, amit mások szórakozásnak hívnak, arra nekem semmi szükségem.